

Larry Bond

Rookgordijn

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

*15 januari 1995 – Het industrieterrein van Benicia, Californië,
in de omgeving van San Francisco*

Het ongeluk zag er echt uit, zelfs in Sjahins sceptische ogen. Een zwaar gedeukte Toyota Corolla, omringd door stukjes versplinterd veiligheids-glas en plassen olie, stond scheef op de smalle afrit van Highway 680. Vier noodlampen wierpen een flakkerend rood licht over het spinnenweb van hoog boven de afrit oprijzende betonnen pilaren en de roestige stutbalken van een spoorwegbrug. De kille nachtlucht was bezwangerd met de zoete, scherpe geur van weglekkende benzine, een subtiel laatste vleugje authenticiteit.

De kleine man met de baard knikte tevreden; hij was er gerust op dat het bedrog niet onmiddellijk doorzien zou worden, en lang hoefde het niet stand te houden. Hij liep van de weg af en ging in de schaduw onder de brug staan.

Zijn mobiele telefoon begon zachtjes te zoemen. Hij klapte hem open: 'Ja?'

De gedempte stem van Hajdar Zadi, die op de uitkijk stond, klonk in zijn oor. 'Twee minuten.'

'Begrepen.' Sjahin schoof de telefoon weer in zijn jack en voelde even aan het pistool in zijn schouderholster. Hun eerste doelwit, het wapen dat ze gekozen hadden, kwam eraan.

Vanuit de hoge cabine van zijn grote truck met oplegger merkte Jake Briggs het met noodlampen gemarkeerde wrak op de weg vóór hem ruim op tijd op. Hij vloekte, één keer, en bracht de wagen soepel tot stilstand aan de voet van de oprit.

Zoals de meeste zelfstandige vrachtwagenchauffeurs reed hij het liefst 's nachts en vroeg in de ochtend, zodat hij het godgeklaagd drukke verkeer in het gebied rond de baai van San Francisco kon vermijden. Het was een gewoonte die meestal goed werkte... maar niet vandaag.

Terwijl hij nog steeds in zichzelf zat te brommen, tuurde hij door de voorruit. In ieder geval leek de bestuurder van de Toyota niet gewond te

zijn. Toen de lichtbundels uit zijn koplampen over hem heen waren gegleden, had de man snel even omgekeken, maar meteen daarna had hij zijn blik weer op de verpletterde motorkap van zijn wagen gericht. Die zou wel eens dronken kunnen zijn, dacht Briggs. Het was bijna sluitings-tijd. Jezus, wie zou er anders op dit uur van de nacht de snelweg verlaten om verzeild te raken op het industrieterrein van het kleine plaatsje Benicia.

Nijdig schudde hij zijn hoofd. Nou, dronken of niet, die Iulhannes zou hem moeten helpen om die Japanse hoop schroot van de oprit af te duwen, zodat hij erlangs kon.

Nadat hij snel zijn onder de olievlekken zittende honkbalpetje recht had getrokken, duwde de trucker zijn portier open, sprong de wagen uit en beende met grote stappen over het met glas bezaaide asfalt. Hij was nog maar een paar meter van de Toyota toen de man zich plotseling omkeerde en het pistool dat hij verborgen had gehouden in één vloeiende, dodelijke beweging omhoogbracht.

Geschrokken staarde Briggs naar het wapen. Zijn mond viel open. 'Wel, verd...'

Een enkele 9mm-kogel raakte hem onder de kin, boorde zich door zijn hersenen heen en spatte uit zijn achterhoofd.

Sjahin knielde neer, raapte met één in een handschoen gestoken hand de lege patroonhuls op en liet die in zijn zak glijden. Netheid was een gewoonte die hem de afgelopen jaren zo vaak het leven had gered dat hij er zonder na te denken aan toegaf. Er waren vele anderen binnen de Hezbollah die minder zorgvuldig te werk gingen, maar niemand die zo'n reeks succesvolle operaties op zijn naam had staan. Hij kwam overeind en draaide zich om zonder de Amerikaan die hij zojuist had vermoord verder nog een blik waardig te keuren.

Een tweede stel koplampen streek over het tafereel en bleef op één punt rusten toen een klein wagentje, een oude Nissan Sentra, naast de vrachtwagen van de dode tot stilstand kwam. In het plotseling verblindend felle licht bleef Sjahin de twee mannen staan opwachten die samen met hem een Speciale Actie-eenheid vormden.

Hajdar Zadi was de eerste die uit de wagen stapte. De uitkijk grinnikte opgelucht, en toonde daarbij een mondvul gele tanden met nicotinevlekken erop. 'Dat ging gesmeerd hè?'

'Ja.' Sjahin knikte kortaf en bedwong de opwelling om tegen de oudere man uit te vallen. Wist die idioot dan niet dat ze geen tijd te verspillen hadden? Ze hadden hoogstens een paar minuten om alle sporen van deze hinderlaag op te ruimen en hun buit te verbergen in het nabijgelegen pak-

huis dat ze hadden gehuurd. Maar Zadi was een 'los werkmán' – een fundamentalistische radicaal die ze voor deze ene opdracht uit de plaatselijke immigrantengemeenschap hadden gerekruteerd. Hij was al behoorlijk nerveus en als er tegen hem gesnauwd werd, zou het risico dat hij in paniek raakte alleen maar groter worden. In plaats daarvan gebaarde de Iraniër naar de dode vrachtwagenchauffeur. 'Gooi dat ding in je kofferbak, mijn vriend. Dat dumpen we straks wel ergens.'

Zadi's glimlach verdween toen hij de vermoorde man voor het eerst goed te zien kreeg. Het felle licht van de koplampen gaf het bloed dat in een plas om de versplinterde schedel van de Amerikaan lag, een zwarte glans. Hij slikte moeizaam en deed haastig wat hem gezegd was.

Vol weerzin schudde Sjahin zijn hoofd. Het was vervelend om te moeten vertrouwen op een teergevoelige amateur, maar hij had geen andere keuze. De Hezbollah was een van de grootste en dodelijkste terreurorganisaties van het Midden-Oosten, maar buiten New York was hun netwerk van geheim agenten en sympathisanten nog steeds te schamel om een grote operationele eenheid op onopvallende wijze steun en onderdak te bieden. Hij draaide zich met een ruk om en beende met grote passen weg.

Ibrahim Nadhir was de jongste van hen, nog maar net twintig. Zijn gezicht was gladgeschoren en hij was lang van stuk, langer dan zijn chef, en had een slank postuur. Op dit moment stond hij naar het enorme voertuig te staren dat ze juist hadden buitgemaakt.

Sjahin gaf hem een klap op zijn schouder. 'Kun je met dit monster overweg, Ibrahim?'

'O, ja hoor.' Zijn ogen waren groot en rond. 'Het is een prachtige machine. Uit de kunst.' Hij stak een hand uit en streek er liefkozend mee over de motorkap.

Sjahin onderdrukte zijn huivering. De revolutionaire mollahs uit Teheran hadden de hersenspoeltechnieken die ze van de Noord-Koreanen en de Vietnamezen hadden geleerd nog verder vervolmaakt. Dat wat ze met Ibrahim hadden gedaan was heel waardevol, dat begreep hij best. Maar volgens hem kon niemand zich echt op zijn gemak voelen in de aanwezigheid van iemand die herschappen was in een willoos werktuig van Allah.

Hij volgde de strakke, verzaligde blik van de jongeman en moest glimlachen, voor het eerst vandaag. De vrachtwagen zelf was niets. Iedereen die er het geld voor had, kon zo'n ding kopen of leasen. Nee, de echte buit van deze nacht werd gevormd door de lading van de truck: een enorme stalen tank met vele tienduizenden liters superbenzine.

Highway 101, ten noorden van San Francisco

Kort voor zonsopgang bereikte het spitsuur van Marin County zijn hoogste punt. Tienduizenden auto's langzaam naar het zuiden over Highway 101; centimeter na centimeter door San Rafael, de lange helling naar Sausalito op, door de Waldo-tunnel en dan weer heuvel af naar San Francisco. Hun koplampen wierpen een spookachtig geel schijnsel door de mist waarin de opritten van de Golden Gate Bridge nog steeds gehuld waren.

Vier wagens achter de logge en zware tankwagen die door Ibrahim Nadhir bestuurd werd, klemde Hajdar Zadi zijn handen om het stuurwiel van zijn oude gebutste Nissan, en wierp zo nu en dan een snelle, angstige blik op de boze en zwijgzame man naast hem.

Sjahin zag hun langzame slakkengangetje met een woedend gezicht aan. Als hun contactpersoon ter plekke had Zadi dit deel van de route van tevoren al verkend, maar niets in de rapporten van de oudere man had hem werkelijk voorbereid op deze hortende processie van luxe personen-auto's, sportwagens en bestelbusjes. Het was grotesk: een boosaardige uitstalling van verspilde welvaart en macht. Hoewel zelfs een lopend kind San Francisco nog eerder zou bereiken dan zij, kon geen van deze decadente, arrogante Amerikanen de gedachte verdragen dat hij het zonder zijn geliefde auto zou moeten stellen.

Terwijl de uitdrukking op het gezicht van de Iraniër nog bozer werd, streden zijn minachting en zijn jaloezie kort maar heftig om voorrang. Deze mensen vereerden hun scheppingen van staal, chroom, fiberglas en rubber boven alles, boven God zelf.

Het zij zo, dacht Sjahin met grimmige beslistheid. De Hezbollah zou deze afgodsdienaren wel eens een lesje leren, een les die neergeschreven zou worden in vuur en bloed. Zijn donkere ogen richtten zich op de tankwagen vóór hen. 'Hoe lang is het nog?'

'Hooguit twee kilometer, misschien minder,' antwoordde Zadi. Nerveus schraapte hij zijn keel. 'We zijn bijna bij de laatste afslag voor de brug.'

Sjahin knikte, zonder acht te slaan op de angst in de stem van zijn metgezel. De oude man zou zijn lafheid nog even in bedwang moeten zien te houden.

Hij boog zich voorover om hun omgeving wat beter te kunnen bekijken. In het westen rezen de steile hellingen van de Marin Headlands op. Een imposante zwarte massa, die vanwege de laatste flarden nacht en nevel nauwelijks zichtbaar was, maar die op de een of andere manier

toch duidelijk merkbaar aanwezig was. In het oosten daalde de bodem steil af naar de donkere wateren van de baai van San Francisco. Aan de ver verwijderde oostelijke horizon zag hij lichtjes flikkeren, die langzaam vervaagden terwijl de rijzende zon de donkere hemel deed oplichten.

California Highway Patrol-eenheid 52

In een lage zwart-witte surveillancewagen vlak naast Highway 101 zat California Highway Patrol Officer Steve Dwyer met rood-omrande ogen naar het langskruipende verkeer te kijken. Hij nam voorzichtig een slokje van de laatste kop koffie uit zijn thermosfles en gaapte om wat zuurstof in zijn bloedsomloop te krijgen. Na een lange dienst die hij volledig had doorgebracht met het speuren naar dronkenlappen, joyriders en ander uitschot, waren het gestage kraken van de stemmen uit zijn radio en de lauwwarme koffie zo'n beetje het enige wat hem nog wakker hield.

Dwyer onderdrukte de volgende kaakontwrichtende gaap en streek met zijn hand over zijn hoofd. Er verscheen een sombere uitdrukking op zijn gezicht toen hij blote huid voelde op een plek die nog maar een paar maanden geleden vol haar had gezeten. Deze rotbaan begon hem op te breken, bedacht hij. Jezus, hij was nog maar tweeëndertig... veel te jong om al kaal te worden. Misschien zou hij naar de medische dienst moeten stappen. Als hij verklaarde dat het door de stress kwam, zou de onderlinge ziektekostenverzekering misschien wel willen betalen voor dat nieuwe haargroeimiddel, Regaine heette het, voordat ze Kojakgrappen over hem begonnen te maken en er lolly's aan de deur van zijn opbergkastje gehangen werden.

Toen hij een tankwagen opmerkte, was hij ineens klaarwakker. Om veiligheidsredenen werden tankwagens en wagens met andere gevaarlijke materialen niet op de brug toegelaten. Dat wist iedereen toch? Reken maar dat iedere vrachtrijder die zijn vergunning wilde blijven houden, dat terdege beseftte. Op deze ene idioot na, kennelijk.

Dwyer plukte de microfoon van het dashboard. 'Centrale, hier wagen 52. Een tankwagen met gevaarlijke inhoud probeert de Golden Gate Bridge op te rijden.' Met samengeknepen ogen tuurde hij tegen het felle licht van de rijzende zon in. 'Zijn kenteken is Delta, Tango, twee, negen, vier, vijf, drie. Ik houd hem nu aan.'

Met brandend zwaailicht reed de surveillancewagen de snelweg op.

Highway 101

Sjahin vloekte toen de politiewagen plotseling vlak achter Nadhirs vrachtwagen de weg opreed. De Iraniër bukte zich, rukte de sporttas tussen zijn voeten open en trok er een Tsjechisch Skorpion-machinepistool uit. Hij controleerde of het magazijn met twintig kogels er goed in zat, klapte de inklapbare kolf op zijn plaats en keek weer op. 'Rijd naar die politiewagen toe!'

Toen Zadi aarzelde, bracht de Iraniër met een achteloos gebaar de Skorpion in de aanslag, zodat de tromp zich vlak bij de maag van de oudere man bevond. De uitdrukking in zijn ogen was kil. 'Vooruit,' zei hij zachtjes.

Dodelijk geschrokken gaf Zadi gas en zwaaide de rijbaan naast hem op. Achter hen werd verontwaardigd getoeterd.

Sjahin besteedde geen aandacht aan het geluid, en hield zijn ogen strak op de surveillancewagen gericht, die nog steeds probeerde om Nadhir tot stoppen te brengen. Hij kon horen dat de politieman nu zijn luidspreker gebruikte. Tijdverspilling, wist hij. De jonge Iraniër sprak geen Engels.

Licht slingerend in Zadi's onvaste handen kwam de Nissan langzaam naast de zwart-witte surveillancewagen te rijden. Omdat ze alle twee nog steeds vastzaten in het verkeer, reden ze geen van beiden sneller dan een kilometer of twintig. Met ingehouden adem zat Sjahin op het juiste moment te wachten. Dichterbij. Nog wat dichterbij. Nú.

De twee wagens reden op dat moment nog geen twee meter van elkaar.

Hij duwde het machinepistool door het open zijraampje, richtte zorgvuldig en haalde de trekker over.

Sjahin hield zijn handen stevig om de wild schokkende Skorpion geklemd en schoot het hele magazijn leeg op de vlak naast hem rijdende wagen. De kogelregen scheurde door het metaal, zodat de vonken eraf sprongen en de glassplinters alle kanten op vlogen. Er droop bloed over het dashboard terwijl de nog steeds voortrollende wagen langzaam de snelweg afhobbelde en op de helling rondjes bleef draaien tot hij met brandend zwaailicht tot stilstand kwam.

In de Nissan kromp Zadi in elkaar; door het plotselinge, oorverdovende geluid was hij in paniek geraakt. Hij draaide het stuurwiel opnieuw naar links, toen weer met een ruk naar rechts, zodat hij een andere auto ternauwernood wist te ontwijken. Achter hen, en nu ook voor en naast hen begonnen mensen boos te toeteren.

'Idioot!' snauwde Sjahin. Hij ving een glimp op van een verkeersbord rechts voor hen. Ze waren al bijna bij de laatste afrit voor de brug. Ze had-

den hun deel van het werk gedaan. Ze hadden Ibrahim Nahdir veilig naar de rand van het Paradijs gebracht. Nu was het tijd om ervandoor te gaan: om verder te leven voor een nieuwe dag van strijd en bloed. Hij greep Zadi bij de schouder en wees. 'Dáár! De afrit! Schiet op!'

Doodsbleek en trillend gaf de oudere man plankgas. De Nissan reed de snelweg af en schoot zonder te stoppen een kruising op. Het was hun bedoeling geweest om over de andere baan van de snelweg rustig terug te rijden naar het noorden. Maar ze gingen nu veel te snel om de bocht naar links te kunnen maken en daarom stuurde Zadi de slippende Nissan rechtsaf, een smalle tweebaansweg op die zich door de Marin Headlands steeds verder omhoog slingerde langs de steile kliffen boven de Golden Gate en de Stille Oceaan.

Met een ruk draaide Sjahin zich om in zijn stoel om door de achterraut van de Nissan te kunnen kijken. Achter hen bleef de tankwagen rechtdoor over de snelweg rijden. Met brullende motor ploegde hij in een rustig tempo over de oprit van de Golden Gate Bridge, op weg naar San Francisco.

Op de Golden Gate Bridge

Terwijl hij met rechte rug achter het stuurwiel van de tankwagen zat, besteedde Ibrahim Nadhir maar weinig aandacht aan de chaos en verwarring op de weg achter hem. Hij werd gedekt door Zadi en Sjahin. Die zouden alles doen wat nodig was voor het welslagen van zijn missie.

De jonge Iraniër glimlachte vriendelijk. Al die lange maanden van training en godsdienstles zouden nu vruchten afwerpen. Zijn volledige bewustzijn, zijn ziel zelf, was volledig gericht op één alles overheersend doel: het gigantische bouwwerk dat opdoemde uit de mist voor hem. Alles in zijn leven kwam samen in dit ene ogenblik, deze ene plek, deze ene daad van geloof.

Hij reed de Golden Gate Bridge op. De klank van de over de weg rollende banden van de tankwagen veranderde van toon, werd holler en metaliger.

Voor hem lichtte een reeks rode achterlichten op. De wagens die de overkant van de brug al hadden bereikt, minderden vaart bij de tolhokjes aan de zuidelijke afrit van de brug.

Nog steeds met een glimlach op zijn gezicht, bracht Nadhir de enorme vrachtwagen midden op de brug tot stilstand. De situatie was perfect. Hij werd aan alle kanten ingesloten door wagens vol met Amerikanen.

Hij sloeg zijn ogen op en richtte zijn blik op het oosten. Een felle gloed van achter de mist gaf aan dat de zon boven de horizon was verrezen: het

begin van een nieuwe dag. Terwijl het vuur dat in hem brandde zijn ogen deed oplichten, prevelde hij: 'God is groot.'

Ibrahim Nadhir haalde voor de laatste keer adem en pakte de detonator van de zitting naast hem.

De exploderende tankwagen braakte een golf van grillig gevormde metaalsplinters en tienduizenden liters brandende benzine over het brugoppervlak uit.

De wagens die dicht bij de tankwagen hadden gestaan, werden eerst aan flarden gereten, daarna verpletterd en toen in lichterlaaie gezet. De wagens op wat grotere afstand werden zijdelings geraakt door de schokgolf, opgelicht en van de brug af gesmeten, zodat ze in het ijzige water onder de brug tuimelden. Overal waar de benzine neerkwam, brak brand uit, en die werd nog eens extra gevoed door de benzine uit de opengescheurde tanks van de vernielde wagens. Binnen enkele seconden was het volledig verstopte middendeel van de Golden Gate Bridge veranderd in een brullende vlammenzee.

De Marin Headlands, boven de Golden Gate Bridge

Bijna een kilometer verderop en honderdvijftig meter hoger greep de zich verbeten vasthoudende Sjahin de portierkruk nog wat steviger beet toen Hajdar Zadi opnieuw veel te snel een haarspeldbocht in reed. De Nissan begon wild te slingeren en kwam met piepende banden op de andere rijbaan terecht.

Plotseling stond de hemel achter hen in brand; hij werd rood en oranje gekleurd door een enorme ontploffing.

Zadi schreeuwde het uit toen hij half verblind werd door de plotselinge felle gloed in zijn achterspiegel. Krijsend rukte hij aan het stuurwiel in een verwoede poging om op de weg te blijven. Hij rukte het de verkeerde kant op.

Met meer dan tachtig kilometer per uur schoot de Nissan Sentra over de rand van het klif en tuimelde om en om wentelend een steile helling af in een lawine van aarde, rotsblokken, losgerukte struiken en aan flarden gereten metaal.

16 januari 1995 – Gebouw 405 op het industrieterrein van Benicia

Gebouw 405 was zijn bestaan begonnen als onderdeel van het legerarsenaal van Benicia. Nadat het leger zijn basis hier in het begin van de jaren 60 had

gesloten, was het pakhuis meer dan tien keer in andere handen overgegaan; de eigenaren hadden elkaar afgewisseld in een duizelingwekkende reeks. Allemaal hadden ze oog gehad voor de enorme afmetingen van het gebouw en de gunstige ligging ervan, vlak bij de snelweg, het spoor en de kade. Geen van hen had gebouw 405 echter belangrijk genoeg gevonden om veel tijd en geld aan onderhoud te besteden. Van buitenaf gezien leek het nu meer op een ruïne dan op een gebouw dat nog steeds druk gebruikt werd; de afbrokkelende, gescheurde betonnen muren van het enorme gevaarte waren begroeid met mos, volgespoten met graffiti en bezaaid met van het oude golfplatendak afkomstige roestvlekken.

Michael Flynn, *special agent* van de FBI, bleef bij de ingang van het donkere pakhuis staan om naar zijn onderzoeksteam te kijken. Door het hele gebouw heen waren meer dan tien agenten, met hun handschoenen aan, alles overhoop aan het halen op zoek naar bewijsmateriaal. Anderen waren druk in de weer om de delen van het gebouw die aan een nader onderzoek onderworpen zouden moeten worden, af te bakenen met geel politietape en de fotografen legden elk aspect van het onderzoek vast, waarbij hun flitslampen oplichtten in een snel, ongelijkmatig ritme.

Terwijl hij zijn best deed om zijn kolkende woede te bedwingen, hield Flynn alles nauwkeurig in de gaten. De lange FBI-agent met het grimmige gezicht kwam net van de plek van de bomaanslag op de Golden Gate Bridge. Vierentwintig uur na de explosie waren de brandweerlieden en de specialisten van de dienst forensische geneeskunde nog steeds verkoolde lijken uit de zwaar gehavende wagens aan het snijden waarmee de hele brug bezaaid was. Meer dan honderd onschuldige mannen, vrouwen en kinderen waren gedood en tientallen anderen hadden ernstige brandwonden opgelopen of waren zwaar verminkt door rondvliegende stukken staal. De brug zelf zou dagenlang afgesloten moeten blijven, niet alleen vanwege het gerechtelijk onderzoek, maar ook omdat moest worden gecontroleerd of de branden die de ontploffende tankwagen had veroorzaakt de structuur van de brug niet hadden verzwakt.

Hij schudde zijn hoofd. In de loop der jaren had hij een hoop lijken onder ogen gekregen en een hoop bloederige taferelen gezien, maar nog nooit zoiets als dit rommelige, verwrongen slachthuis op de Golden Gate Bridge.

Flynn wilde de klootzakken die voor dit bloedbad verantwoordelijk waren te pakken krijgen. In de zesentwintig jaar dat hij nu voor de FBI achter moordlustige bandieten aan had gejaagd, had hij die behoefte nog nooit zo heftig gevoeld als nu. Hij balde zijn vuisten.

Toen zijn eerste assistent een gedempt gesprek met een paar andere agenten afbrak en gehaast op hem af kwam lopen, keek hij op. 'Wat heb je gevonden, Tommy?'

'Een heleboel.' *Special agent* Thomas Koenig knikte naar een paar van de werkbanken waar nu geel tape omheen gespannen was. 'Dáár zijn een paar afgeknipte restjes detonatordraad gevonden. En met de chemische detectieapparatuur hebben we sporen van een PE aangetroffen. Niet alleen daar, maar ook op een heleboel andere plekken.'

Flynn trok een gezicht. 'Dus dit was hun explosievenfabriek?'

'Ja,' zei Koenig zonder omhaal. 'Ik denk dat het zó gegaan is; ze hebben die vrachtwagenchauffeur daar bij de snelweg neergeschoten.' Hij wees naar de twee zware opritten die vanaf de weg rechtstreeks het gebouw binnenliepen. 'Toen hebben ze de vrachtwagen over een van die opritten naar binnen gereden, en die stalen deuren dichtgetrokken, zodat ze hem op hun gemak klaar konden maken voor de grote voorstelling.' Hij haalde zijn schouders op. 'Op hun dooie gemak.'

'Shit.'

'Precies.' Koenig keek hem indringend aan. 'Heb je nog iets anders in die Sentra gevonden dan ongeïdentificeerde lijken?'

Flynn knikte. Om de vernielde Nissan die ze onder aan de kliffen van Marin County hadden gevonden in verband te brengen met de ontplofing en de dode politieman had je geen briljante detectives nodig. Alleen maar een beetje gezond verstand. 'Wapens: een 9mm-pistool en een Tsjechische pistoolmitrailleur. Ze worden al naar het ballistisch laboratorium gebracht. En in de kofferbak lagen een rol draad en een pond PE.'

Koenig floot zachtjes. 'Het wordt steeds gekker en gekker.' Er verscheen een nadenkende uitdrukking op zijn gezicht. 'Denk je dat iemand anders daar gisterochtend nog even een paar onvolkomenheden heeft weggewerkt?'

'Misschien.'

'Meneer!' Een van de agenten die hun batterij laptops en beveiligde telefoons bemanden, wenkte hem. 'Er is zojuist een fax binnengekomen uit D.C. Ze hebben beide lijken kunnen identificeren.'

Verrast trok Flynn een grijze wenkbrauw op. Dat was verdomd snel werk. Kennelijk was er toch iemand in het Hoover Building die niet zat te slapen.

Hij rukte het papier uit de machine en keek het snel door. De chauffeur van de Nissan was geïdentificeerd als een zekere Hajdar Zadi, een legale buitenlander met de Iraanse nationaliteit. Hij kneep zijn ogen halfdicht.

Omdat er beweerd werd dat hij betrekkingen onderhield met islamitische extremisten had Zadi op de observatielijst van de FBI gestaan. Geen wonder dat ze hem al zo snel hadden weten te identificeren.

Het grootste nieuws stond onder aan de fax. De andere man die hij in de zwaar verkreukelde Sentra had aangetroffen, was een grotere vis, een heel wat grotere vis. Hoewel ze zijn vingerafdrukken niet in hun archief hadden zitten, en hem dus niet met honderd procent zekerheid konden identificeren, waren de contraterrorismedeskundigen van de FBI er vrijwel zeker van dat de dode een zekere Rasjem Mahdi was, ook bekend onder de namen Mir Ahrari en Mohammed Sjahin.

‘Godskolere.’ Flynn liet zijn blik over een lange lijst met onopgeloste bomaanslagen en moorden gaan. Sommige daarvan hadden plaatsgevonden in Europa, andere in het Midden-Oosten. Deze Sjahin was door verscheidene westerse inlichtingendiensten aangemerkt als een van de belangrijkste commandanten van de Hezbollah. Hij keek op van de fax. ‘Verbind me met de directeur. Nú.’